

BERETI GÁBOR

Az örökség

– kivágott fák, esőerdők, mind –

És itt árva lett a fák árnyéka *mind*.
És könnyet ejt, ki fönről épp ránk tekint.
A táj csupasz. Már csak az üres szavak
örzik, félve, kényszerből az álmokat.

Arcom sápadt. A Hold álarca rajta.
Odáig látok, hol gúlákba rakva
égnek a fák. Közömbös, hideg világ
fűti ellenem a fortélyos homályt.

Pedig semmi sem érdekel kívüled
csak ami e tájhoz köthetett volna:
az ígéreted. Csöndjüktől terhesek

a sziklák. És belülről int lefojtva
a némaság – mindnyájan elveszünk, ha
végül engem is legyőz a pusztítás.

Korai aranykor

Csak a hellén világ élt
és a remény, hogy minden így marad.
Hogy nem lesz több háború, szegénység,
nyomor. Hogy örökké élhetünk,
s örökké szabadon.
Nem volt még más, csak mi, hellének,
Zeusz ivadékai. Nem volt még Róma,
keresztények, se iszlám, se atom.
Csak a távoli Afrika, s a meghódolt
Egyiptom.
A mezőkön pánsíp szólt, Marsüász.
Ariadné küldte, hogy magához csábítson.
A föld gazdag, a tenger végtelen.
Palmürától Taormináig virágzó városok.
Igazi aranykor! Ariadném!
Holnap indulok